

مرگ دانته الیگیری؛ ادیب و شاعر بلندآوازه ایتالیایی (1321م)

دانته آلیگیری ادیب شهیر و نامدار ایتالیایی در ۶ ژوئیه ۱۲۶۵م در شهر فلورانس ایتالیا به دنیا آمد و تحصیلات خود را در دانشگاه زادگاه خود به پایان رساند.

دانته آلیگیری ادیب شهیر و نامدار ایتالیایی در ۶ ژوئیه ۱۲۶۵م در شهر فلورانس ایتالیا به دنیا آمد و تحصیلات خود را در دانشگاه زادگاه خود به پایان رساند. وی سپس وارد ارتش شد و پس از مدتی با فعالیت در مشاغل سیاسی به مدارج بالایی دست یافت اما با توطئه و چینی دشمنانش، از کارها برکنار شد. او به رشته‌های مختلف دانش و ادب علاقه‌مند بود و همه دانش‌های زمان خودش را آموخت و سرآمد اقران گردید. در این میان، دانته در جنبه‌های گوناگون زندگی جسمی و روحی نیز به استادی دست یافت. دانته در جوانی دل در گرو بناتریس نهاد و به خاطر این عشق که از تاریخی‌ترین عشق‌های دنیاست، قطعه زیبای "زندگی نو" را سرود. هم‌چنین عشق به بناتریس بود که مایه اصلی شاهکار بدیع "کمدی الهی" دانته گردید. این کتاب که در سه قسمت دوزخ، برزخ و بهشت و هرکدام در ۳۳ بند سروده شده است، به عنوان بزرگ‌ترین اثر دانته، در جهان بی‌مانند است و از حیث ژرفی اندیشه و نیروی تخیل و لطافت و ظرافت و تدابیر سیاسی و شرح احساسات مذهبی بی‌همتاست. دانته در این اثر، از سفر یک روح حکایت می‌کند که دو مظهر فلسفه و دین، آن را هدایت می‌کنند. اشعار فلسفی این کتاب، ترکیبی است از جریان اندیشه‌های خاص با بیانی بسیار درخشان در وجود فردی مؤمن و شاعر. دانته در مرکز دنیایی خیالی و انگیز قرار گرفته که با تناسب و خوش آهنگی خاص، عالم شاعرانه و عالم الهی و دنیای محسوس و مافوق محسوس را به هم پیوند می‌زند. در سفر روحانی که شاعر در جستجوی خیر مطلق انجام می‌دهد، عشق بشری که نیز سهمی دارد، عشقی که دانته، بنای همه آثار خود را بر آن نهاده است. بشر زیبایی را دوست دارد، زیرا خدا، کمال همه زیبایی‌ها و غایت و محبوب مخلوقات است. ریشه ادراک روحی و مذهبی دانته، در دانش و ایمان جای دارد. دانته به نقطه‌های می‌رسد که عالم طبیعت و عالم رحمت الهی، یکدیگر را تلاقی می‌کنند و به این طریق، دانته داور زندگان و مردگان می‌گردد. دوزخ در کتاب دانته، قلمرو ظلمت است. گردابی دردناک که آدمی با رها کردن فضیلت و تقوا در آن غوطه‌خور می‌شود. برزخ نیز کوه دشواری است که انسان پس از صعود به قله آن، به آسمان دست می‌یابد و در اینجا است که ارواح از دردهای خود رها می‌گردند، بهشت نیز در کتاب دانته، عبارت است از زندگی ابدی که در جریان زمان جای دارد و زندگی مافوق طبیعی و عالم رحمت الهی است. حضور دانته در همه جای این اثر منظوم احساس می‌شود. دانته زائر دنیای خیالی و انگیزی است که آن را چون دنیای واقعی و قابل درک و احساس می‌سازد، زیرا خود از این دنیا دیدن کرده و آن را خوب می‌شناسد. "کمدی الهی" تصویر مردی است که در عین حال، تصویر جهان است. در کتاب "سلطنت"، وی رفتار انسانی را از زاویه تقدیر ماورای طبیعی می‌نگرد اما از طبیعت آدمی نیز غافل نمی‌شود. از نظر دانته، انسان، فردی است در دولت و عضوی از هیأت اجتماعی که باید در صورت ضرورت، جان خود را نیز فدای مصلحت اجتماع نماید اگرچه تصریح می‌نماید خیر نهایی خداست و انسان اخلاقی به طور مستقیم تابع خداست. دانته هنرمندی است که عالم بشریت نظیر او را کم دیده است. معماری است که در بنای باشکوه شعر، همه حساب‌های دقیق را برای پی‌ریزی در نظر داشته و هرگز ادراک تناسب و هماهنگی در ساختمان این بنا از چشم او دور نمانده است. همین امر، هنرمندی معجزه‌آسا و نبوغ وی را آشکار می‌سازد. صاحب نظران معتقدند در هیچ زمانی و به قلم هیچ کسی جز دانته، ممکن نبود چنین کتابی نوشته شود و همه بر این نظر اتفاق دارند که اگر شش تن از بزرگ‌ترین نویسندگان تمام اعصار و قرون را بشمارند، بی‌تردید یکی از آن‌ها دانته خواهد بود. او خصوصیات شعر ایتالیایی را تثبیت کرد و با تخیل بلند و قوی خود، قدرت فراوانی در توصیف جزئیات از خود نشان داد. اشعار او به موسیقی شباهت دارد و او را یکی از بزرگ‌ترین شاعران عهد باستان و عصر جدید نموده است. دانته به اتفاق عده‌ای از شعرای عصر خویش، مکتب ادبی تازه‌ای بنیاد نهاد که "سبک تازه ملایم" نام داشت. شعار این مکتب آن بود که شعر ایتالیایی از حالت ابهام و پیچیدگی بیرون آید و ساده و روان باشد. سال‌های پایانی زندگی دانته به فعالیت‌های سیاسی و نیز تبعید و آوارگی گذشت تا این‌که پس از بیست سال دربدری، سرانجام در سیزدهم سپتامبر سال ۱۳۲۱ میلادی در سن پنجاه و شش سالگی درگذشت. "زندگی نوین"، "کمدی"، "منارعه آب و خاک" و "نامه‌های منظوم" از دیگر آثار اوست.